

315

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lipca 1949 r.

w sprawie zaszeregowania emerytowanych funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych do grup uposażenia.

Na podstawie art. 10 pkt 1 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 304) zarządza się, co następuje:

Przepisy wstępne.

§ 1. Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są:

- 1) pracownicy państwowi, podlegający ustawie o państwowej służbie cywilnej,
- 2) państwowi pracownicy nauki,
- 3) nauczyciele państwowi i publicznych szkół ogólnokształcących i zawodowych oraz wychowawcy państwowych zakładów wychowawczych,
- 4) sędziowie i prokuratorzy, asesory i aplikanci sądowi,
- 5) funkcjonariusze służby bezpieczeństwa publicznego,
- 6) funkcjonariusze administracji lasów państwowych i straży leśnej,
- 7) pracownicy poczt, telegrafów i telefonów,
- 8) pracownicy b. straży więziennej.
- 9) funkcjonariusze b. policji państwowej i b. straży granicznej.

Przepisy ogólne.

§ 2. Funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, którzy nabyli prawo do zaopatrzenia emerytalnego z tytułu służby pełnionej przed dniem 1 stycznia 1949 r. oraz funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, po których z tytułu takiej służby przysługuje wdowom i sierotom prawo do zaopatrzenia emerytalnego, zaszeregowuje się dla obliczenia zaopatrzeń emerytalnych, przypadających za czas od 1 stycznia 1949 r., do grup uposażenia obowiązujących od dnia 1 stycznia 1949 r.

§ 3. Zaszeregowanie osób, pobierających zaopatrzenie emerytalne (emeryci, wdowy i sieroty), obliczone w punktach, następuje poprzez uprzednie zaszeregowanie, przewidziane w art. 3 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2).

§ 4. 1. Jeżeli przepisy szczegółowe niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, zaszeregowanie następuje do grupy uposażenia odpowiadającej cyfrowo grupie uposażenia, posiadanej ostatnio w służbie czynnej, bądź ustalonej na podstawie § 3.

2. W przypadkach, gdy przepisy uposażeniowe obowiązujące od 1 stycznia 1949 r. ustalają dla pracowników państwowych danego działu służby mniejszą liczbę grup uposażenia od przewidzianej w przepisach obowiązujących przed tą datą, grupy zniesione przy zaszeregowaniu podpadają pod najniższą grupę nowego uposażenia.

§ 5. 1. Zaszeregowania dokonuje Państwowy Zakład Emerytalny.

2. O dokonanym zaszeregowaniu zawiadamia się osobę interesowaną z równoczesnym podaniem nowego obliczenia zaopatrzenia emerytalnego.

3. Od decyzji Państwowego Zakładu Emerytalnego o zaszeregowaniu przysługuje osobie interesowanej prawo odwołania się do Ministra Skarbu w ciągu dni 30 od dnia doręczenia decyzji.

Przepisy szczegółowe.

§ 6. 1. Funkcjonariuszów państwowych, którzy pobierali ostatnio w służbie czynnej uposażenie według grup przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) z późniejszymi zmianami, bądź którzy zostali zaszeregowani do jednej z tych grup na zasadzie dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2), zaszeregowuje się według zasad § 4 do grup uposażenia, określonych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie kwot uposażenia zasadniczego i dodatków lokalnych dla pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 82).

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy:

- 1) profesorów, etatowych docentów, adiunktów i starszych asystentów w szkołach akademickich,
- 2) wszystkich innych państwowych pracowników nauki, którzy nabyli w czynnej służbie prawo do uposażenia, określonego w dekrete z dnia 7 kwietnia 1948 r. o uposażeniu państwowych pracowników nauki (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 137),
- 3) nauczycieli szkół państwowych i publicznych oraz wychowawców państwowych zakładów wychowawczych.

§ 7. Państwowych pracowników nauki, wymienionych w § 6 ust. 2 pkt 1—2, zaszeregowuje się do grup uposażenia, określonych w § 2 rozporządzenia Rady

Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie stawek uposażenia zasadniczego, zasad zaszeregowania do grup uposażenia i dodatków do uposażenia pracowników nauki (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 84), według zasad zaszeregowania podanych w tymże rozporządzeniu; jeżeli powołane rozporządzenie przewiduje możliwość zaszeregowania do dwóch grup, zaszeregowuje się do grupy niższej.

§ 8. 1. Nauczycieli i wychowawców, wymienionych w § 6 ust. 2 pkt 3 z wyjątkiem wymienionych w ust. 2 niniejszego paragrafu, zaszeregowuje się do grup uposażenia, określonych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 85), według następujących zasad:

pobierających uposażenie:		
grupy XI	do grupy 7	
„ X	„ „	6
„ IX	„ „	5
„ VIII	„ „	4
„ VII	„ „	3
„ VI	„ „	2
„ V	„ „	1

2. Nauczycieli i wychowawców, którzy pobierali ostatnio w czynnej służbie uposażenie na podstawie dekretu z dnia 15 września 1948 r. o uposażeniu nauczycieli szkół państwowych i publicznych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 313) oraz dekretu z dnia 29 września 1948 r. o uposażeniu nie podlegających Ministrowi Oświaty nauczycieli szkół państwowych i publicznych (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 359), zaszeregowuje się według zasad § 4.

§ 9. Sędziów i prokuratorów zaszeregowuje się do grup uposażenia, określonych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia sędziów i prokuratorów, podlegających przepisom prawa o ustroju sądów powszechnych, sędziów ubezpieczeń społecznych oraz asesorów i aplikantów sądowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 83) według zasad § 4.

§ 10. Zawodowych wojskowych zaszeregowuje się według posiadanego stopnia wojskowego.

§ 11. Funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego zaszeregowuje się do grup uposażenia według zasad, jakie ustali zarządzenie Ministra Bezpieczeństwa Publicznego, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 12. Pracowników państwowych przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ zaszeregowuje się do grup uposażenia, określonych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 90) według zasad § 4.

§ 13. 1. Funkcjonariuszów administracji lasów państwowych zaszeregowuje się do grup uposażenia,

określonych w § 1 rozporządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 15 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszów administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 95), według zasad § 4.

2. Funkcjonariuszów straży leśnej zaszeregowuje się do grup uposażenia, określonych w § 1 rozporządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 12 kwietnia 1949 r. w sprawie uposażenia funkcjonariuszów straży leśnej (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 171), według zasad zaszeregowania, przewidzianych w tymże rozporządzeniu. Jeżeli powołane rozporządzenie przewiduje możliwość zaszeregowania do dwóch grup, zaszeregowuje się do grupy niższej.

§ 14. Funkcjonariuszów b. policji państwowej i b. straży granicznej zaszeregowuje się do grup uposażenia, określonych w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 82), w następujący sposób:

A. Oficerowie i szeregowi b. policji państwowej

Generalny Inspektor	do IV	grupy uposażenia
Nadinspektor - inspektor	„ V	„ „
Podinspektor	„ VI	„ „
Nadkomisarz - komisarz	„ VII	„ „
Podkomisarz	„ VIII	„ „
Aspirant	„ IX	„ „
St. przodownik	„ X	„ „
Przodownik	„ XI	„ „
St. posterunkowy - posterunkowy	„ XII	„ „

B. Oficerowie i szeregowi b. straży granicznej

Komendant	do IV	grupy uposażenia
Nadinspektor	„ V	„ „
Inspektor	„ VI	„ „
Nadkomisarz - komisarz	„ VII	„ „
Podkomisarz	„ VIII	„ „
Aspirant	„ IX	„ „
St. przodownik	„ X	„ „
Przodownik	„ XI	„ „
St. strażnik - strażnik	„ XII	„ „

Przepisy końcowe.

§ 15. Do czasu ustawowego unormowania uposażenia służbowego przypadającego od dnia 1 stycznia 1949 r. żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego, emerytowanych zawodowych wojskowych (żołnierzy zawodowych) i emerytowanych funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego zaszeregowuje się przy zastosowaniu zasad, przewidzianych w § 10 i w § 11, do grup uposażenia zasadniczego, według których żołnierze zawodowi służby czynnej i pozostający w czynnej służbie funkcjonariusze służby bezpieczeństwa publicznego otrzymują faktycznie od 1 stycznia 1949 r. uposażenie zasadnicze.

§ 16. 1. Minister Skarbu na wniosek właściwej władzy naczelnej może w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie zaszeregować pewne grupy pracowników państwowych lub pojedyncze osoby do wyższej grupy uposażenia, aniżeli ustala niniejsze rozporządzenie, nie wyższej jednak, aniżeli najniższa gru-

pa, przewidziana w obowiązującej tabeli dla danego stanowiska; w przypadkach, gdy dla danego działu służby zostały wprowadzone odrębne przepisy uposażeniowe, zaszeregowanie może nastąpić również do grup uposażenia przewidzianych w tych nowych przepisach, z zastosowaniem zasad zaszeregowania obowiązujących przy zaszeregowaniu pracowników czynnych.

2. W przypadkach nie unormowanych w niniejszym rozporządzeniu zasady zaszeregowania ustali Minister Skarbu w porozumieniu z właściwą władzą naczelną.

§ 17. 1. Jeżeli Państwowy Zakład Emerytalny na podstawie posiadanych dowodów nie może ustalić grupy uposażenia, pobieranego ostatnio w czynnej służbie, wówczas zaszeregowuje funkcjonariusza państwowego do najniższej grupy uposażenia, przewidzianej dla pracowników państwowych danego działu służby.

2. Sprostowania zaszeregowania dokona Państwowy Zakład Emerytalny po przedstawieniu przez osobę interesowaną dowodów, stwierdzających rzeczywistą grupę uposażenia, pobieranego ostatnio w czynnej służbie.

§ 18. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

316

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lipca 1949 r.

w sprawie weryfikacji praw emerytalnych.

Na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 304) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 304). Użyte w rozporządzeniu określenie „Komisja“ oznacza komisję weryfikacyjną, przewidzianą w art. 20, bądź komplet orzekający tej komisji.

§ 2. 1. Przewodniczącego Komisji i sześciu jego zastępców wyznacza Prezes Rady Ministrów: jako członków Komisji delegują: Minister Bezpieczeństwa Publicznego i Minister Skarbu — po sześciu przedstawicieli i po trzech zastępców oraz Centralna Rada Związków Zawodowych — sześciu przedstawicieli i trzech zastępców spośród członków Związku Zawodowego Pracowników Państwowych tudzież po trzech przedstawicieli i po jednym zastępcy spośród członków innych związków zawodowych, zrzeszających pracowników poszczególnych działów służby państwowej.

2. Komisja orzeka w kompletach, w skład których wchodzi: jako przewodniczący — zastępca Przewodniczącego Komisji oraz jako członkowie:

- 1) przedstawiciel Ministra Bezpieczeństwa Publicznego,
- 2) przedstawiciel Ministra Skarbu,

3) przedstawiciel władzy naczelnej, której emeryt podlegał ostatnio w czynnej służbie, a w braku takiej władzy — przedstawiciel Prezydium Rady Ministrów,

4) przedstawiciel Centralnej Rady Związków Zawodowych, delegowany ze związku zawodowego, zrzeszającego pracowników tego działu służby państwowej, w którym emeryt pełnił ostatnio czynną służbę, a w braku takiego związku, przedstawiciel Związku Zawodowego Pracowników Państwowych.

3. Członków Komisji, wyszczególnionych w ust. 2 pkt 3 delegują: Prezydium Rady Ministrów — sześciu przedstawicieli i trzech zastępców oraz właściwe władze naczelne — po trzech przedstawicieli i po jednym zastępcy.

§ 3. 1. Przewodniczący Komisji nie bierze udziału w posiedzeniach kompletów orzekających; sprawuje on jedynie ogólne kierownictwo nad działalnością Komisji, czuwa nad skoordynowaniem prac kompletów orzekających, nad stosowaniem jednolitych zasad orzekania oraz nad przepisowym przebiegiem weryfikacji i w tym zakresie może wydawać zarządzenia i instrukcje.

2. W szczególności Przewodniczący Komisji:

- 1) zwraca się do właściwych władz i do Centralnej Rady Związków Zawodowych o wyznaczenie przedstawicieli do kompletów orzekających, wyznacza imiennie do poszczególnych kompletów swoich zastępców jako przewodniczących kompletów oraz przedstawicieli władz i związków zawodowych, jako członków kompletów orzekających;